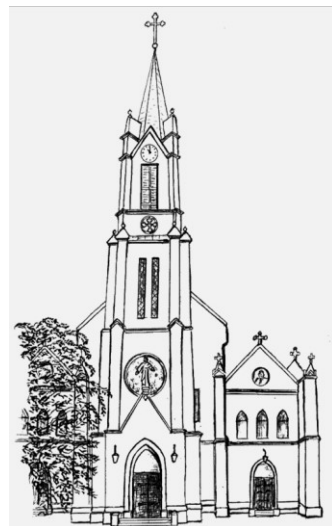

Főplébániai Hírlével

Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia lapja
2021. november 28.

Krisztus Király vasárnapja - Advent

Új egyházi év, új tervek, új remények: Isten áldásával

Krisztus Király vasárnapjával véget ér a régi egyházi év, advent első vasárnapjával új egyházi évet kezdünk.

A polgári vagy világi új év is az ősz végén kezdődött a régiéknél, az ókorban. Miután a termést betakarították, a császár elszámolt a helytartóival, és kezdődhetett az új időszak.

Igaz, hogy az egyházi új évet nem látványosan, nem nagy ünnepléssel kezdjük. Mindenekelőtt hálával fordulunk a mindenható Istenhez, akinek nemcsak saját életünket, hanem az egész világ létezését köszönhetjük. Megvalljuk, hogy még az idő is tőle függ. Advent első vasárnapján az olvasmány első szavai így hangzanak majd Jeremiás prófétától: *„Íme jönnek majd napok – mondja az Úr – amikor teljesítem a jót...”*

Vagyis az első gondolat az áldásé. Természetes, hogy a jó Isten áldásával akarunk nekiindulni új egyházi évünknek! Mit kérünk tőle, mit teljesítsen a mi számunkra?

Természetesen békességet, békét. A sok vírusos, zaklatott, maszkos, korlátozott világ után, jöjjön valami jó. Életünket ugyanis sok bizonytalanság veszi körül. Törékeny az egészségünk, a mulandóság pedig állandó figyelmeztetést jelent: *„Nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.”* (Zsid 13.14)

Hívó emberként jól akarjuk felhasználni a ránk mért időt. Az Úrral való találkozásokból (imában, közösségben, szentségekben) erőt meríteni, lelkileg megújulni, felfrissülni. A mostani újság tanúságtétel, erőforrás lehet

azok számára, akik valamely oknál fogva (pl. vírusfélelem, kényelemszeretet) elmaradoztak templomunkból, közösségünkben. Kevesebben vagyunk aktívak lassan két éve, kevesebb program valósult meg, kevesebb a befolyt pénz, kisebb a hívek száma. Akik viszont járnak, telve vannak élményekkel. Soha ennyi cikk, hír nem jött össze még újságba, mint most! Pedig nem jött beszámoló például az elsőáldozásról, az Andocsi zarándokltról. Nem is fér be az összes cikk, élménybeszámoló, ami érkezett, a NEK-ről. De ezek sem maradnak el, a következő lapszámunkat, a karácsonyi újságot színesítik majd. Tehát ne haragudjanak meg a következő cikk írók sem: Gáspár Gabus, Németh Ádám, Henter Ági, Dörgő Borbála, Mátyus Norbert, Tóth István. Még ebben az évben sorra kerülnek ők is.

Minden, a következő beszámolóinkban olvasható élmény, a jó Isten ajándéka. Gazdagabb tette ezek által is egyházunkat, közösségeinket. Mi, amikor olvassuk ezeket, erőt meríthetünk belőle. És felajánlhatjuk életünk minden áldozatát, küzdelmét, sikerét a jó Istennek, aki hisszük, hogy segít majd bennünket az új egyházi évben.

Add kegyelmedet, Urunk, Istenünk, hogy Szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak eljövételére buzgó várakozással készüljünk, és amikor majd jön, és kopogtat szívünk kapuján, imádságban virrasztva, dicséretében találjon bennünket!

Horváth Zoltán plébános atya

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus beszámolóí

A NEK rendezvényeire plébániánkról több, mint 320-an regisztráltak a plébánián keresztül, de sokan vetek rajta részt egyénileg, és sokan előzetese regisztráció nélkül is. Akik több programon is ott voltak azoknak életre szóló élményt jelentett. Akik nem tudtak eljutni a médiából követhették. Akár így, akár úgy, jó felidézni, és rögzíteni magunkban, és megerősíteni, hogy hatása maradandó legyen. A helyszűke miatt a karácsonyi számban folytatjuk az élménybeszámoló közlését.

Az elsőáldozó és anyukája a NEK-en

Amikor 2020 elején Zoli atya körbeküldte az e-mailt, hogy elsőáldozásra lehet jelentkezni, nagyon korainak éreztem az akkor második osztályba járó Lilla lányommal kapcsolatban, hogy elsőáldozó legyen. Azt hiszem, be kell vallani, hogy még számunkra, felnőttek számára is nehezen érthető titok az Eucharisztia. Végül Kovács-Mihócza Orsi beszélt rá, hogy ez egy kivételes, vissza nem térő alkalom, amit nem szabad kihagyni. A gyerekek megkezdték a felkészülést, és meglátásom szerint igen szerencsésnek mondhatják magukat. Gyuri bácsi hihetetlen lelkesedéssel adta át az Örömhírt. Nagy gonddal kísérte őket végig, és még azon is túl. A COVID sem állhatta útját, hogy végül Isten kegyelméből és sok odaadó ember munkájával eljött a Kongresszus nyitó miséjének és a gyerekek elsőáldozásának napja. Lilla saját bevallása szerint nagy kíváncsisággal várta, hogy milyen érzés lesz,

amikor az ostya-lapocská helyett már valóban Krisztust veszi magához. Gyermekünk által pedig mi szülők is közvetlen közlől lehettünk részesei ennek a közösségi szép eseménynek. Felemelő, szívmengető érzés volt, hogy mi „meghívtak” együtt, közösen állhattunk az Úr ezen - ha lehet ilyet mondani - még ünnepibb vacsoráján. Óvatosan közelebb merészkedtünk, hogy a kicsiket is lássuk, amint megtörténik a csoda. Számomra igen nagy ajándék, hogy Lillát is megmozgatta ez a különleges élmény. Szemmel láthatóan nyitottabbá, értőbbé tette az Oltáriszentségre, a gyónás szentsége pedig a Lélek működésére. Hálás szívvel gondolok arra, hogy megadatott nekünk, hogy ilyen módon lehettünk jelen.

Kérem Istent, hogy gyermekeink mindig tiszta lélekkel haladhassanak az általa kijelölt jó és szép úton!

Oláh Viktória és Lilla

A Kongresszus önkéntese voltam

Írásomban nem a spirituális élményeim (azzal meg sem próbálkozom!), hanem az önkéntes munkában szerzett, szintén élményszámba sorolható tapasztalataimat szeretném megosztani.

Amikor először olvastam a jelentkezési lehetőséget, azonnal hívást éreztem. A szívem és az agyam egyetértésben jelezte: nekem ott a helyem, ott kell lennem! Egy olyan kapu megnyílásának lehetőségét éreztem biztosan, ahol olyan közösségben tevékenykedhetek melynek értékrendjét (vallás, hit, erkölcsi elköteleződés) és céljait el tudom fogadni, teljesen azonosulni tudok vele. Mégsem volt ez egyszerű, mert a lányom súlyos betegsége okán, már nem én rendelkezem a szabadidőm felett – bár nyugdíjas vagyok. Levélben fordultam az Önkéntes Program Irodához, hogy bizonytalan háttérrel, de erős tenni

akarásommal elfogadják-e a jelentkezésemet. A válasz: IGEN!

Megköszöntem már, de újra megköszönöm ezt az igent, ezt a méltóságot. Ez az igen határozta meg az elkötelezettségemet, a szolgálni akarásomat, azt a lelkületet, amellyel

mindhárom napon (csak ennyit tudtam) magamra öltöttem az egyenruhánkat. S ez az igen nem volt egyszeri, hídként kötött össze minden önkéntest, minden percben. A Damjanich utcai bázishoz tartoztam. Nem láttam ideges, indulatos embert, nem hallottam nemet, sem hangos szót, de láttam mosolyokat, tapasztaltam segítő szándékot, tenni akarást, odafigyelést és megható, lúdbőröztető pillanatokot. A tengernyi fiatal lendülete, dinamizmusa, minket, idősebbeket is sodort és aktivizált. Mindig volt feladat: fogadtam önkénteseket, dekoráltam falat, vasaltam püspöki ruhákat, törülgettem székeket, osztottam ernyőt, palackos vizet... segítettem, ahol kérték és lehetett, ami csak a

Élményeim a NEK-ről

A nyitómisén számomra megdöbbentő és nagyon nagy élmény volt az a derűs béke, ami abban a hatalmas tömegben uralkodott. Isten békéje. Nem volt tülekedés, türelmetlenkedés. Amikor a misében csend következett, akkor ott tényleg csend volt. Amikor imádkoztunk, énekeltünk, akkor a Hősök terétől a Kodály köröndig együtt mondta mindenki az imát és együtt énekelt. Sokszor Istent látványos, nagy csodákban keresem, pedig észre kéne vennem, hogy jelen van a mindennapjaimban, ezekben az „apróságokban”, mint például ebben a békében, ott a nyitó misén. A zárómisén nagyon tetszett Ferenc pápa prédikációja. Különösen az, ahogy arról beszélt, hogy Krisztus merte engedni megtöretni magát. Ez után az áldoztatásnál megtört ostyát kaptam. Amikor az áldoztató felmutatta a megtört ostyát, nagyon szíven

Nagycsalád: a Kovács család élményei a NEK-en

Az előzetes regisztráció során összesen három nagyobb eseményre regisztrált a teljes család. A nyitómisén elsőáldozó Borikánk jogán, a zárómisén a pápalátogatás miatt szeretnénk volna mindenképpen részt venni. A harmadik a szombati Kossuth téri mise és a gyertyás körmenet lett volna, ha nem szől közbe egy fránya felsőlégúti betegség.

A nyitómisére a két kicsi nagyszülőknél való elhelyezése után biciklivel érkeztünk, és a Podmaniczky utcai kereszteződésnél elváltunk egymástól: a nagyfiaink mentek Gabusékkal a plébániai csoporthoz csatlakozni, mi pedig Borival és a csoporttal beálltunk az elsőáldozós sorba. A beengedésnél minden

látóterembe fért, és amiben a feladatra alkalmasnak ítéltem magam. Azt mondják, önkénteskedni azt is jelenti, hogy az önkéntes magának is örömet okoz. Ez így igaz, hisz megteremtjük magunkban azt a lelkesítést – nem pátoszt –, amely vetett ágya az együttműködés, a mértékletesség, a kompromisszumkészség, a szolidaritás és az egymásra figyelés örömeinek.

Hálás vagyok, hogy megadatott a fentieket megélnem, és hogy mindezt elmondhatom. Felemelő, megtisztelő, életre szóló élmény volt együtt lenni Veletek! Köszönet mindezért, s a megfogalmazhatatlanokért is! Ugye lesz még folytatás? **Szeretettel: Czibak Ilona**

ütött. Ez itt a MEGTÖRT Krisztus. Az volt nekem ebből az üzenet, hogy ha Jézus, aki a Krisztus, mert megtört lenni, akkor nekem is szabad megtörtnek lennem. Nem kell mindig erősnek mutatkoznom, szabad azt mondanom, hogy „Istenem, én eddig bírtam, elfogytam, most te jössz, átadok neked mindent, csináld tovább te.”

Még egy dolog, amit nagyon nagy gyümölcsnek tartok. Az a rengeteg hanganyag, előadás, dicsőítés, tanúságtétel, tanítás, ami felkerült a YouTube-ra a NEK eseményeiből. Nagy lehetőség, hogy ezeket a lelki kincseket meg lehet osztani ilyenformán és utólag vissza tudom hallgatni azt is, ahova nem tudtam elmenni személyesen. Remélem sokáig elérhetőek lesznek.

Némethné Nagy Bernadett

nagyon flottul és gyorsan ment, a bevezető műsort Lackfi János beszédétől végig tudtuk követni. Megható volt a sok táncos fellépő hihetetlen felkészültsége és a profizmus, amit a színpadon láttunk! Robival a szülők közt állva a misére felkészülő CSEND fogott meg minket legjobban. Ott álltunk sok tízezren, és mégis teljes CSEND volt. Csodálatos élmény! Az elsőáldozás Bori számára volt leginkább nagy és felejthetetlen esemény; azt hiszem, egész életében emlékezni fog ezekre a különleges, megismételhetetlen pillanatokra. Szülőként boldogság tölt el, ha arra gondolok, hogy ezeket a pillanatokot együtt élhettük át, és mindez megadatott a mi életünkben.

A Kossuth téri misét és körmenetet az első pillanattól az utolsóig online közvetítésen követtük figyelemmel. Nem mertünk elindulni, én még lábadoztam egy erős náthából. Így viszont fantasztikusan gyönyörű felvételekről láthattuk az eseményt, ráadásul majdnem minden képkockánál ismerőst fedeztünk fel a tömegben! Berci fiúnk a Szentendrei Ferences Gimnázium csapatával gyalogolt, őket is sokszor mutatta a kamera. Nagyon hálás vagyok azért a profi közvetítésért, ami szerintünk annyira jól sikerült, hogy itthon ülve is úgy éreztük: „részt vettünk”. Az Andrássy úton végighaladó hatalmas Oltáriszentség látványa, a drónfelvételek a városról és aivilágított tömegről nem egyszer hatottak meg minket egészen a sírásig.

A záró szentmisén sikerült az Andrássy úton közvetlenül a kordon és a bokrok között leülnünk, ráadásul barátok és unokatesók társaságában, igazi, meghitt élmény lett emiatt ez az emlék. A gyerekeket „odanyomtuk” a kordonhoz, hogy egészen testközelből integethessenek a Szentatyának, aki tényleg mindössze néhány méterre tőlünk robogott el. Ezen a misén a rendőrök munkáját is volt alkalmunk közelebről megfigyelni, és megállapítottuk, milyen nehéz lehet ott állni a tűző napon mozdulatlanul. Ezért csendben áldást kértünk rájuk, sőt volt, aki a társaságból a végén megköszönte a munkájukat. A rendőr pedig visszazólt: „Én köszönöm.”

Családi részvételünk a NEK-en

Családunk számára a NEK egyik különleges élménye a közösségekkel való ünneplés, részvétel volt. Ennek oka, hogy a különböző szerepvállalások miatt a családunk nem tudott ugyanazon a helyen részt venni. Feleségem, Erzszi a nagy kórusban énekelt. Kristóf a piaristákkal külön csoportban volt. Ilus a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola leánykarával szintén szolgálatot teljesített. Mégis, amikor Andrissal a szektorunkba érkeztünk, és megláttuk az Egek csapatát, olyan volt, mintha plébániánk jó része átkerült volna térben egy másik „templomba”, a sok ismerős mosolyogva köszöntötte egymást.

És hogy miért örülök annak, hogy az újságunkban összegyűjtjük a képeket, emlékeket? Nos, a tömegben pár méterre egyszer csak megláttam 25 évvel ezelőtt volt tanáromat, osztályfőnökömet, Tamás atyát. Ráköszöntem, és megkérdeztem, tudja-e

Néhány egyéni élmény:

Robi: Számomra az volt a legerősebb élmény a NEK-en, hogy a programokon plébániai közösségként tudtunk részt venni, együtt voltunk a legszebb pillanatokban. A Margitszigeti családi napra én vittem ki a gyerekeket, és nagyon sok ismerőst láttunk, sok játékot kipróbáltunk.

Bori, az elsőáldozó: Jó érzés volt elsőáldozónak lenni, de arra nem számítottam, hogy ennyire meleg lesz a téren.

Berci: Nagyon szép volt a fáklyás körmenet. Annak külön örülök, hogy én képviselhettem a családomat ott. A zárómisén a barátaimmal együtt vettünk részt a plébániai csoportban.

Lóci: Nekem az tetszett a legjobban, hogy nagyon közelről integethettem Ferenc pápának!

Orsi: A NEK csütörtöki napján kijutottam a Hungexpóra. Meglepett a hatalmas szervezettség és a cserkészek, önkéntesek kiemelkedő munkája. A zenei szolgálat csodája és a reggeli laudes közös élménye után az előadások közül Mary Healy tanúságtétele érintett meg leginkább, érdemes visszahallgatni. Szünetben körbejárva nem győztem ide-oda forogva köszönteni a kedves ismerősöket. Finom volt az ebéd és külön hála azért, hogy barátaimmal körbevéve fogyaszthattam el!

Kovács – Mihócza Orsi és családja tagjai

még, ki vagyok, be kell-e mutatkoznom. Széles mosollyal válaszolt: „Dehogyan kell! A Forstner!

Szoktam újra olvasni a régi iskolaújságokat!”. Biztos vagyok benne, hogy 25 év múlva hasonló módon fogjuk az élményeinket felidézni, akár az olyan csoportképekkel is, mint a lenti, amit a nyitómise után készítettünk.

Forstner Bertalan és családja

Ebben az évben keresztelt katekumenjeink

2021-ben 10 felnőtt járt hittanra, részesült a keresztség, elsőáldozás és bérmálás szentségében. Közülük hárman tesznek most tanúságot. Különböző okok, indítékok vezették őket, de hiszem, mind a Szentlélek műve volt bennük.

A friss házas férj útja a keresztségig

29 éves gépészmérnök vagyok, majdnem két hónapja boldog házas ember.

A családban a vallás, mint téma ritkán került elő, holott mindkét szülőm meg van keresztelve, sajnos ez nálam kimaradt. A katolikus vallás 8 éve talált rám a feleségem személyében.

A feleségem és én egy napon lettünk megkeresztelve június 20-án, csupán 28 év

Anyuka: a kislányát nyáron kereszteltem, de sajnos öccsét nemrégien temettük

A családban és baráti környezetemben látott pozitív példák hatására jelentkeztem felnőtteknek szóló hitoktatásra. Örültem, hogy munka mellett sem volt megerőltető a heti egy találkozó. Engem a hittanórák feltöltöttek. Élveztem, hogy felnőttként lehetőséget kaptam pótolni a vallással kapcsolatos hiányosságaimat. Kellemes meglepetésként ért, hogy több felnőtt is emiatt érkezett, így még inkább éreztem a kapcsolódást hozzájuk,

A másodéves egyetemista így lett keresztény

Sárkány Dénes vagyok, 20 éves egyetemista. Most szeptember közepén volt a keresztelőm, elsőáldozásom és bérmálkozásom.

A felkészülesemhez nagyon sokat adott egy lengyelországi kirándulás Zoltán atyával. Láthattam, hogy ott hogy viszonyulnak a saját hitükhöz az emberek, hogy mennyien és milyen mély hittel és érzellemmel vesznek részt a szentmiséken. A keresztelési szertartásom nagyon jó élmény volt. Meghatódtam, úgy éreztem akkor, hogy jó helyen vagyok, olyan közel Istenhez, amennyire akkor csak tudtam lenni. A hit nekem nagyon, nagyon sok erőt és

különbséggel, szerintem ez így volt megírva. Ezen a napon két dologra kértem áldást, a születendő unokahúgomra és a közelgő házasságomra. Unokahúgom egészséges, nagyon édes és gyönyörű kisbaba. A házasságom pedig kitűnő és boldog. A hittanoknak köszönhetően már jobban át tudom érezni, miért fontos a feleségemnek a hite és így hozzám is közelebb került, egy közösség része lettünk.

A felkészülés előtt izgatott voltam, hogy milyen lesz, hányan leszünk, hogy zajlik majd... Szerencsére már az első alkalom után éreztem, hogy nem vagyok egyedül, mások is járnak hasonló cipőben, mint én. A katekumenátus folyamán sok érdekes és hasznos információt, hitet kaptunk a vallásról, mindezt színesen és érdekesen.

Tátrai Balázs

a csoporthoz. A hitoktatás alatt a kérdőíves feladatok és a közös imádkozások fogtak meg leginkább.

A keresztelkedési szertartás nagy hatással volt rám, örök élmény marad. Azóta is jó érzéssel tölt el, hogy az imák értem is szólnak. A vallás kapaszkodót jelent számomra, az imák megnyugvást. A közösséghez tartozás a biztonság érzésével tölt el. Hálát adok a jó Istennek!

Mamontov Alexandra

kitartást adott, illetve egy egyre jobban kirajzolódó teljesen új szemléletmódot a világról. A szertartás óta érzem, hogy erősebb lelkeséggel bírok. A bűneimmel fel tudom venni a harcot, úgy érzem. Viszont szeretnék még jobban elmélyülni az imádságban, az evangéliumokban, és ezáltal jobb verziója lenni önmagamnak. Kérlek titeket, testvérek, hogy imádkozzatok azért, hogy jobban el tudjak mélyedni a hitben, hogy jobban észrevegyem a Szentlélek útmutatását.

Sárkány Dénes

Lelki adoptálás a babamama klubban

Tavaly szeptember 23-án, Pio atya ünnepén a lelki adoptálást választottam az egyik babamama klub témájának. Nyolcan együtt el is mondtuk az ígéret imáját, és ezzel vállaltuk, hogy egy általunk ismeretlen, veszélyben lévő megfogant életért negyven héten át minden nap elmondjuk a lelki adoptálás imáját: egy Miatyánkot, valamint egy tized rózsafüzért. Így fohászokodtunk, hogy a baba szülei kapjanak szeretetet és bátorságot ahhoz, hogy meghagyják a kicsi életét. Lelki adoptálókkal beszélgetve többször is előkerült az a fordulat, hogy kérték az Istent, mutassa meg, kiért imádkoznak. Volt, hogy kiderült közvetlen környezetükben, hogy valaki válságos helyzetben bizonytalan a pici jövőjét illetően. Mi nem kértünk ilyet, de olyan megerősítést kaptunk, amin mindannyian megrendültünk. Lelki adoptálásunk negyvenedik hetében, június 26-án, szinte napra pontosan kilenc hónappal szeptember 23-a után jelent meg a hír, hogy babát találtak a Heim Pál kórház

babamentő inkubátorában. A kisfiú a Nyári Martin nevet kapta. A babamentő inkubátorba névtelenül és jogkövetkezmények nélkül helyezhet el bárki újszülöttet, aki hat hét után örökbeadhatóvá válik. Így ez az esemény szinte ünnep az örökbefogadásra váró szülők számára, akik általában csak több hónappal, egy-két évvel a születése után fogadhatnak örökbe egy gyermeket.

Ez a cikk hálából született Nyári Martin babáért, és tanúságtételként a lelki adoptálás mellett. A lelki adoptálás napi tíz percnél nem vett többet igénybe, de nekem gyökeres változást hozott a lelki életemben, hogy megtapasztalhattam a rózsafüzér rendszeres mondásával járó sok kegyelmet. Plébániánkon Szűz Mária születésének ünnepén, december 8-án a 6:30-as rórate mise után közösen teszünk majd ígéretet egy megfogant életért való imára újabb 40 héten át. Szeretettel várunk rá minden érdeklődőt!

Tóth Eszter

Szentatyánk, Ferenc pápa célja az Egyház megújulása

A szinodális út

Avagy: segítsünk a pápának fagyaltgépet készíteni!

Sokszor hallottuk és plébániánkon is nagy hangsúlyt kap, hogy a hitünket közösségben éljük meg. Az, hogy mi a közösségeinkben hogyan működünk, és a közösségeink a plébániánkba szervesen épülve, egymással kommunikálva hogyan funkcionálnak, fontos meghatározója, támogatója lehet a lelki utunknak. Ugyanígy az egyes plébániák beépülnek az esperesi kerületbe, azok az egyházmegyékbe, amik országokon keresztül alkotják a világegyházat.

Az egyházi élet reformjának szellemében a Püspöki Szinódus 2022 októberére tervezett római ülését Ferenc pápa az egész egyház számára „szinodális úttá” akarja szélesíteni. 2021 októberétől 2023 októberéig három szakaszban (egyházmegyék, világrészek, világegyház) kívánja az egész egyházban előkészíteni az egyház reformját, nem központilag kidolgozott munkadokumentumok alapján, hanem alulról, szinodális módon.

Lelkileg úgy épülhetek, ha ki merek lépni önmagam keretei közül. Nem egy rutinszerű szolgáltatásként élem meg a hitemet. Innen a

hármastematika: a közösség, a részvétel és a misszió.

Nyáron minden kirándulás végén várt minket a jól megérdemelt fagyizás. Megfigyeltem, hogy vannak, akik mindig ugyanazt kérik, például csak csokit és vaníliát: biztosra mennek. Mások, akik meg mertek tapasztalni újabb ízeket, bátorították őket: ez a mandulás eper is kiváló, kérj Te is! Ez ahhoz hasonló, mint amikor – idej pasztorációs programunknak megfelelően – arra biztatjuk a passzívabb társainkat, hogy jöjjenek legalább évi egy lelki és egy fizikai programra, csatlakozzanak legalább egy közösséghez – még ha ez kilépés is a komfortzónából. Az egyháztanács tagjai és segítők, az igazán aktív emberek szervezik ezeket a programokat, vezetik a közösségeket. Ők beálltak a pult túloldalára: nemcsak kóstolják a fagyaltot: ők nyújtják a többieknek. Ha ezt a képet tovább szeretnénk vinni, abból az jön ki, hogy a szinodális úttal Ferenc pápa arra kér minket, hogy vegyünk részt a fagyaltgép tervezésében és előállításában is.

Emiatt is beszélgetünk most többet a közösségek képviselőivel. Ezért is teszi fel Zoltán atya a szinódus kérdéseit a levelező listán mindenkinek. Gondolkodjunk együtt, hogy hogyan is tudjuk a mai korban, környezetünkben megvalósítani a Jézusi küldetést: *Tegyetek tanítványommá minden népet!* A média helyes használatával, akár

plébániákon átívelő közösségekben való aktív közreműködéssel, a keresők megszólításával, befogadó hozzáállással, megfelelően képzett világi munkatársakkal. Gyertek és álljatok bele ebbe a munkába – együtt sokkal könnyebb. És a munka után természetesen körbekínáljuk mindenkinek az új fagyit is.

Forstner Bertalan

140 éves a templomunk

1881. november 27-én, advent első vasárnapján szentelték fel az újpesti Egek Királynéja plébániatemplomot.

Újpest ekkor még nem tartozott az újonnan létrejött Budapesthez, és városi rangja sem volt. A nagyközség lakói lóvasúttal járhattak dolgozni a virágzó fővárosba; és éppen ebben az évben adták át Rákospalota-Újpest vasútállomást is. Nem állt még a mai Városháza; a Szent István tér üres vásártér volt. Illek Vince plébános vasárnaponként a mai Pozsonyi utcai lakótelep helyén álló temető kápolnájában misézett.

Károlyi István gróf a vásártér egy részét az egyháznak adományozta templomépítés céljára. Hiányzott azonban az építkezéshez szükséges pénz. A plébános lottót szervezett, az ebből befolyt összegből a vásártérre bazársort építtetett. A bazárok kiadásából származó bevétel került a templomalapba.

Az ígért támogatások azonban elmaradtak, a megkezdett építkezés ezért néhány hónap után le is állt. Négy évig meredtek az ég felé a templom félbehagyott, csupasz falai a vásártér közepén. A szorult anyagi helyzetben az

egyházközségnek nehéz döntést kellett meghoznia: a templom befejezéséért lemondtak a katolikus iskoláról.

A 140 éve felszentelt templom még sokban különbözött a mai formájától. Nem volt tornya; hiányzott a főoltár, nem voltak oldalhajók, és a falak sem voltak kifestve. A bútorokat a régi temetőkápolnából hozták át. A népének és a prédikációk részben magyarul, részben németül szóltak. A templom körül zavartalanul folytatódott a vásári élet. Vince atya a keletre tájolt szentély felé fordulva, hangosítás nélkül, latinul misézett – hangját túlharsogta a kofák kurjongatása, a jószágok pedig időnként betévedtek a templomba.

Károlyi Sándor gróf adományai és Illek Vince plébános munkája révén sikerült rendezni a templom kezdeti gondjait. 1891-re már állt a torony, bent elkészült a főoltár és a falak díszítése. A templom környékét lekerítették a vásártérből, és parkká alakították. Az oldalhajók megépülésére azonban egészen 1908-ig kellett várnia az akkor már több tízezer fős gyülekezetnek.

Leelőssy Ádám

Plébániai nyári ovis tábor

Rendkívüli helyzet rendkívüli megoldást követel. Nem terveztem, hogy elvállalom az ovis tábor szervezését, koordinálását (azon kívül, hogy édesanya vagyok, nincs semmilyen tapasztalatom ovis tábor- és egyáltalán táborszervezésben), de Zoltán atya addig mondogatta, hogy jó lenne, ha valaki elvállalná, így belevágtam.

A megszokottól eltérően nem az iskolai tanév vége után került megrendezésre az ovis tábor: nem volt jelentkező. Segítő hála Istennek lett volna, de résztvevő nélkül nincs kinek, kiért dolgozni. Ezért újratervezés következett.

Felmérés készült az ovis gyerekes plébániai családok körében, hogy mikor lenne

alkalmasabb a tábor, mikor nyújt segítséget, ha a gyerekekre van, aki vigyázzon. Meglett az új dátum, ami a családoknak és ismét hála Istennek a segítőknek is alkalmas volt: július utolsó hete. Erre az időpontra 11 ovis gyűlt össze és csatlakozott hozzájuk 2 bölcsis korú kistestvér és az én kisebb 1 év alatti gyermekem. Az előző év szervezőitől, szülőktől kapott ötletek és az interneten fellelhető ovis korosztálynak szánt feladatok alapján állítottam össze a hét programját.

A tábori napok "Isten alkotta természet" témája köré szerveződtek. Minden napot a "Minden mi él..." kezdetű énekkel nyitottunk és tornával folytattunk, voltunk pingvinek, akik a tengerből

kiúsztak a jégtáblára, kis libák, akik libasorban haladtak, békák, akik ugráltak a tóban, madarak, akik repültek, egyre gyorsabban és gyorsabban és mackók is, akik kezéből repültek plüssállatok a levegőbe. Torna után tízórai, majd szabad játék az udvaron és színes programok következtek. Hétfőn Szilvi és vakvezető kutyusa látogatta meg a gyerekeket, különböző tárgyakat és eszközöket, pl. konyhai mérleget hozott magával, amiket a minden napokban használ. Ebéd közben pedig Braille-írásos, "A só" című népmesét olvasta fel az ovisoknak. A többi napon Antal Tímea és Flóra tartott kézműves foglalkozást, készült hajtogatás technikájával gyümölcsfa, színes papírból állatok, festmények, pénteken pedig meseolvasás volt a program.

Ebéd után a kisebbeknek alvás, a nagyoknak csendes foglalkozás következett. Kartondobozt díszíthettek fel a gyerekek, vasalható gyöngyből állatokat rakhattak ki (ez volt a legcsendesebb délután, teljesen elnémultak a koncentrációban), volt sóliszt-gyurmázás, papírrepülőt hajtogattunk és rakétát vagy fagyit készítettünk színes papírból, ki mit szeretett volna, végül állatos fejdísz készült.

Hétfő még az ismerkedésről szólt a gyerekek részéről és a részünkről, segítők részéről is, de keddtől kezdve már minden gördülékenyen ment. Számomra emlékezetes maradt, hogy hétfőn ebéd után kb. 1-1,5 órával néztek rám a gyerekek, mint a kis fecskefiókák, hogy ők

bizony éhesek, újratervezés, uzsonna még korán lett volna, de a tízóraiból még maradt annyi, hogy mindenkinek jusson és kibírják a következő étkezésig. Ezek alapján újraterveztem a következő napok étkezéseit is. A délutáni kézműveskedés után, és amikor felébredtek a pihenő gyerekek, jöhetett az uzsonna, majd amíg megérkeztek a szülők, a gyerekek ismét kihasználták a plébániai udvar adta lehetőségeket. Hazafelé útközben, hogy ne éhezzenek meg, minden nap került valami apróság a kezekbe.

Ez a hosszú és részletes leírás nem jöhetett volna létre, ha nincsenek a segítők, akik a kezem alá dolgoznak.

Forgách Emőke és Mányi Ildikó, akik a konyhában serénykedtek, előkészítették nekünk az étkezéseket, és el is mosogattak utána, besegítettek a takarításba, ha kellett. Végezték a láthatatlan munkát. Külön megemlíteném Ildikó néni limonádéját, amit egész héten töretlenül készített, és napi több kancsóval fogyott.

Gáspár Gyöngyös, Antal Tímea, Antal Flóra, Melegh Boglárka, akik felügyelték és segítettek a gyerekeket egész héten.

Leelőssyné Tóth Eszter, aki szintén két kisgyermekével jött, és a technikai háttérrel biztosította.

A családok, akik elhozták a gyerekeiket és segítettek a napok végén takarítani.

A férjem és a gyerekeim, akik segítettek az előkészületekben.

Szuettáné Hári Klára

Szent Rita baba-mama klub

Szeretném elmesélni, hogy mit adott számomra a baba-mama klub.

Hét éve élek/élünk Újpesten. Amikor ideköltöztem kerestem a közösséget, ahova csatlakozni tudok; ahol felnőttem, szintén aktív tagja voltam a helyi plébániának. A férjem lévén kerültünk szorosabb kötődésbe a Főplébániával, mikor még csak terveztük a babát örömmel láttam, hogy működik külön baba-mama klub is. Szerettem volna mindenképp közösségbe járni kisbabával is. A baba megfogant, és a szülés előtti utolsó 2 hónapban már nem dolgoztam, így már pocakosan is meg tudtam látogatni a klubot, készülni arra, hogy milyen lesz majd babával érkezni. (Első gyerekkel egy kis

kimozduláshoz az egész házat összepakoltam. Másodikkal már csak a felét.) Először furcsa volt egy jól összeszokott társaságba csöppenni, nem találtam egyből a helyem, nem ismertem senkit. De ez alkalomról alkalomra változott, és nagyon örültem, hogy bár bizonyos dolgokban máshogy vélekedünk – eldobható vagy mosható pelenkát használunk; milyen módon tápláljuk a babánkat, hogyan kezdjük a hozzátáplálást, milyen típusú mesét olvasunk vagy nézhet a gyerekünk, hordozunk vagy sem, stb. –, ez sosem okozott konfliktust, sőt több szempontot is meg tudtam hallgatni, és a saját családomnak legjobban megfelelő választani. Emlékszem az első gyermekem születése után nem voltam valami jó lelki

állapotban, amikor az aktuális klubalkalomra látogattam, de a beszélgetés során kaptam egy olyan mondatot, ami átlendített az akkori problémámon. Pedig a beszélgetés során nem is én tettem fel kérdést, és nem nekem szólt a válasz, de mégis megtalált és segített.

Az első babánál még nem kértem, mert számomra idegen volt a komatál szokása, mellyel a frissen született vagy bővülő családot segíti a közösség. De második babánál, nagyon jó volt megtapasztalni, hogy milyen felemelő érzés kapni finomabbnál, finomabb ételeket a családotól. Ezzel kapcsolatban is van egy szép emlék. Amikor az egyik vendégül látó családdal összefutottunk, szóba került, hogy mit ennénk szívesen, és

összefutott a nyál a számban, mikor a prézlis tésztát említették, hogy ők azt ebédelnek. Másnap kaptunk egy hatalmas adaggal, és nagyon finom volt, jól esett, mind elfogyott.

Mindezek mellett nem csak a fizikai szükségletek esetén tudok a többiekhez fordulni, hanem ha éppen imára, lelki segítségre szorultam/szorulok. Már többször fogtunk össze és segítettük imáinkkal a bajban, mélységben lévő tagunkat.

A klubot már lassan 5 éve látogatom, és ebben az évben, már aktívabban, mert egyik vezetője lettem, amire nem is gondoltam a kezdetek kezdetén. Megérte eljönni, jó itt lenni.

Szuettáné Hári Klára

Általános információk a babamama klubról

Szeretettel várjuk azokat a nyitott, közösséget kereső édesanyákat és babáikat, kisgyermeküket, akik szívesen csatlakoznának aktív, befogadó csapatunkhoz! Baba-mama klubalkalmainkat minden második szerdán (páros heteken) tartjuk 9.30-11.00 között a plébánia emeleti gyermektermében. (Szent István tér 21. ovis terem csengő!)

Lift van, a babakocsit fel tudjátok hozni! A teremben az egész kicsi babákat szivacsokra is letehetitek, a nagyobbak vastag szőnyegen tudnak játszani. Sok játék, papír, színes ceruza várja a nagyobbacskákat. Etetni akár kisasztalnál is tudtok, szoptatni természetesen lehet! Téli időszakban ajánlott a gyerekeknek benti cipőt, tutyit vagy vastag zoknit hozni.

Érdeklődés, kérdés esetén keressétek klubunk vezetőit, Szuettáné Hári Klárát vagy Leelössyné Tóth Esztert a [szentritababamama\(kukac\)gmail.com](mailto:kukac@gmail.com) címen!

Kisgyerekeket hoztak hozzá, hogy érintse meg őket. De a tanítványok elutasították őket. Amikor Jézus észrevette, helytelenítette. „Hagyjátok – mondta –, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.” Azután megölelte, és kezét rájuk téve megáldotta őket (Mk 10, 13-16).

Könyvajánló

Klubdélelőtt - *Történetek és kézikönyv anyaközösségeknek anyaközösségekről*

Kedvezményes áron rendelhető a szerzőtől!

Kovács-Mihócza Orsi vagyok, 9 évig vezettem plébániánk baba-mama klubját. Ezt az önkéntes munkát nagyon szerettem, lelkesen készültem az alkalmakra és rengeteget olvastam annak érdekében, hogy tartalmas beszélgetéseket vezethessek. A sok év tapasztalatát írtam le, hogy átadhassam azt a tudást, amit ez idő alatt összegyűjtöttem. Ajánlom mindenkinek, aki kisgyermekkel közösségbe vágyik, illetve közösség szervezőknek, védőnőknek, nagyszülőknek. Továbbá szívből ajánlom olyan édesanyáknak, akik nem akarnak elveszni a nevelési könyvek tengerében, és szeretnének valami sorvezetőt ahhoz, hogy mit olvassanak.

250 oldal, 3600 Ft a szerzőtől rendelve, újpesti átvételnél nincs szállítási költség.

Rendelni a klubdelelott@gmail.com e-mail címen vagy a +36305686823-as számon lehet.

Röpirák napközben

Uram, taníts meg rá, hogy akaratom megtegyem, mert Istenem vagy te! - Jézus Szíve, bízom benned! - Szelíd és alázatos szívű Jézus! Alakítsd szívünket a te szíved szerint! - Kegyes Jézus, kérünk Téged, add meg nekünk békességed! - Imádkozzál érettünk Istennek szent Szülője, hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire! - Uram, növeld a hitünket!

Hajdu Béla:

Melósnadrág, mint láthatatlanná tevő köpeny és a Jakab levél második fejezete

Munkámból, körülményeimből adódóan van egy melósnadrágom, valószínűleg láttatok már ilyet akár rajtam, akár másan. Sötétkék nadrág, középkék zsebrátétekkel, céglogóval. Nincs is vele semmi különös. Ebben szoktam dolgozni, munkába menet és hazafelé is gyakran hordom. Közönséges utcai-, vagy sportcipővel hordom, céges galléros pólóval, hűvösben, hidegben thermo kardigánnal, esetleg télikabáttal. Van olyan, hogy a kollégákkal munkaidőben civilben jövünk-megyünk, intézkedünk, ekkor a viseletem annyit változik csupán, hogy farmernacit húzok a melósnaci helyett.

Ezekből az egyszerű helyzetekből érdekes spontán megfigyeléseim származtak, most megosztom veletek. Ha az utcán a melósnadrágomban járok, visszaesik az engem észrevevők száma. Nem csak azok száma, akik köszönnek, vagy visszaköszönnek, hanem azoké is, akik észrevesznek. Ez leginkább zsúfolt helyeken – például Újpest-központi aluljáró – tűnik fel. Az azonban, hogy az előre köszönések megritkulnak, és ha ráköszönök valakire, akkor gyakran előbb megnéz, megismer, és aztán köszön vissza, az az igazán feltűnő. Félre ne értsetek, nem az előre köszöntést hiányolom, vagy sérelmezem a visszaköszönés elmaradását! (Lásd: „szeretik, ha nyilvános tereken köszöntik őket” – Lukács 20:46.) Örülök a köszönésnek, de megvagyok nélküle is. Inkább jót mosolygok magamban, ahogy megjósolom, hogy most erőlködésem ellenére észrevétlenül haladok el majd valaki mellett. Csupán annyira markáns határvonalként jelent meg a viseletem változásával párhuzamosan a köszönések megritkulása, hogy feltűnt. Eszembe jutott a Jakab levél egy részlete, íme: *Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában, és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: „Te ülj ide kényelmesen”, a szegényhez pedig így szóltok: „Te állj oda”, vagy „Ülj le ide a zsámolyomhoz”* (Jakab 2:2). Valószínűleg Jakab kora előtt is már régen kialakult szokás volt ez, és ma is tartja magát. Mi bajom is lehet

egy ilyen bibliai idők óta szilárd hagyománnyal? Igazából semmi. Kicsit kellemetlen ezen a végén lenni. Ha már Jakab korholta érte a rábízott gyülekezetet, én csupán idézem őt.

Persze, mondható még, hogy én így meg úgy, hogy rémeket látok, hogy halvány árnyalatokat óriási égre írt jeleknek vélek... Viszont egy ex-kollégámnak az enyémmel pontosan egybecsengő tapasztalata volt; mégpedig a következő: hogy ha reggel munka előtt bement a szokott üzletébe reggelit vásárolni, akkor civilben észre sem vették, mint tucatvevőt, ha viszont úgy hozta az alkalmom, hogy ő is melósnadrágban jött már reggel, akkor ugyanebben az üzletben a biztonsági őr diszkrét távolságból kísérgette, nehogy rossz fát tegyen a tűzre. Tizen sok évvel ezelőtt egy kopott Samarával jártunk, ebből az időből hasonló élménye volt a feleségemnek, hogy ha fehér blúzban ment a benzinkútra, alig tudta a kutast leállítani a nagy segíthetnében, ha viszont bármilyen más ruhát viselt, hiába volt feltűnően élénk piros a Samara, észre sem vették autóstul, benzinestől. Szomszédom pedig, aki számítógépes programokkal kereskedik, említette egy nagy, magyar tulajdonú iparvállalat tulajdonosáról, hogy egyszerűen nem veszi észre azokat, akik nem öltönyben kerülnek elé. (Persze nem az illető tulajdonos-igazgatót bántom, csupán a jelenség általános elterjedtségére mutatok rá.) - Azóta új cégnél dolgozom, és itt cégen belül kaptam meg újra: hiába én voltam egy adott helyzetre a megoldás, a kulcsembert, a jelenlévő főnök a „hagyjuk a munkásokat dolgozni, kérdezzétek meg inkább az irodában” igen tapintatos mondattal tette nehezzé a helyzetemet. Csak azért, mert aznap koszos munkát végeztem, és az alkalomhoz öltöztem. És az illető főnök társadalmi és cégbeli helyzete miatt nagyon nem volt tőle elvárható ez a megkülönböztetés. Akarok én egyáltalán üzenni ezzel a pár gondolattal valakinek? Nem, egyáltalán nem. Csak történetet mesélek nektek. Meg hátha te is találkoztál ilyesmivel. Eddig tartott a történetem, aki nem hiszi, járjon utána. - Melósnaci

Rászorulókat támogatása

Karácsonyra több rászoruló családot szeretnénk támogatni.

1/ Várjuk a rászoruló családok, egyedülállók neveit, elérhetőségeit. Személyesen is lehet jelentkezni, de bejelenthetek olyat is, aki nem tud eljönni a templomba.

2/ Lesz kitéve persely a templomban, ahová pénzt lehet bedobni rászorulókat karácsonyára.

3/ Lehet a plébánia bakszámlására is pénzt utalni, rászorulókat karácsonya megnevezéssel.

Újpesti Főplébánia 11704007-20024523

4/ Tartós élelmiszereket is várunk december 1 -13 között.

Kit keressek?

Be szeretnél kapcsolódni a plébánia életébe, de nem tudod, kit és hogyan keressél?

A plébániai iroda, minden ügyben választ ad!

Irodai szolgálat, szerda és péntek délután 15.00 – 17.30 között. iroda@egekkiralyneja.hu

1041, Budapest, Szent István tér 21, a volt zeneiskola épületében.

Horváth Zoltán plébános 06-30-436-2441

Azon csoportjaink, amelyek mindenki számára nyitottak, ahova bárki betérhet!

- Gitáros énekkar fiataloknak: próbák, szerdánként este 18.30-kor a plébánián. Lovas Dorka: <https://www.facebook.com/dorottya.lovas.1>

- Rózsafüzér társulat: rózsafüzér ima minden hónap első péntekjén, és 13-án, a mise előtt 17.30-kor a templomban. Mihályi Gyula, 06-30-911-7085

- Pingpong a plébánián: minden kedd este 20.30-kor. Henter Zsolt, henter.zsolt@gmail.com

- Felnőtt bibliakör a plébánián: minden kedd este 18.45-kor az esti mise után: Zoltán atya

- Dicsőítő szentségimádás: minden hónap első szerdáján a templomban 20.45-kor. Mátyus Edina: medinamatyus@gmail.com

- Csendes szentségimádás: minden pénteken a templomban 8.00 – 17.00 között. Bárki betérhet imádkozni, de várunk szentség és templomőröket, egy-egy órára. Szervező, akinél jelentkezhetsz: Gáspár Gabus: qas.par.qab@gmail.com

- Felnőtt énekkar: a próbák rendszerint vasárnap vannak, a két délelőtti mise között, 10 órakor! Dankos Attila orgonista kántorunk: dankos.attila@gmail.com

- Ovis foglalkozás a 9 órás szentmise alatt: Végh Gabriella hitoktató, bogrilla99@gmail.com

Természetesen hittan van minden korosztálynak! Elsőáldozók, bérmálkozók, felnőtt kezdők részére egyaránt!

Nagyon sok olyan csoportunk van, ahova nem lehet csak úgy az utcáról bejönni, Egyik sem titkos, várunk, fogadunk új tagokat ismerkedés után! Házaskör, férfi imakör, női imakör, ifjúsági imacsoport, hétfői esti felnőtt csoport, cursilló, házaskör-hétvége stb. Ha más plébánián valamelyiknek tagja voltál, máris bekapcsolódhatsz! Ha van rá igény, új csoportok is indulhatnak.

- Még nem akarsz elköteleződni, csak úgy benéznél, kik járnak, mi történik a plébánián?

Várunk minden vasárnap a 9 órás szentmise után közvetlenül, a plébánián, reggeli közös kávézás, süti, beszélgetés. De jó alkalom kezdésre, megismerkedni másokkal egy-egy kirándulás, záróimádkozás, vagy plébániai lelki nap, például most adventben. Ugyanúgy az adventi koszorúkötés, mézeskalács sütés: ha nem is ismered senkit, akkor is gyere bátran! De jöhetsz karácsonyfát állítani, a közös munka is élményt adó!

Főplébániai Hírlevél. Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia időszakos lapja.

Megjelent 550 példányban. Szerkesztette: Horváth Zoltán plébános. Nyelvi lektor: Mátyus Norbert.

A következő lap karácsonyra jelenik meg! Várunk hozzá cikkeket, élménybeszámolókat.

Lapzárta: december 14, kedd este!

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

Adventi koszorúkötés

November 27, szombaton délelőtt 9 és 12 óra között lesz a szokásos közös adventi koszorúkötés a plébánián. Jelképes 900 Ft befizetésével bárki részt vehet a koszorúkötésen, sőt mindenkit várunk. – Gyerekeknek csak 800 Ft/fő

Hajnali, ún, roráté szentmisék

Ebben az adventben is lesznek gyertyafényes, hajnali szentmisék templomunkban. Minden adventi hétköznapon, hajnali 6.30 órakor. Hétfőtől, szombatig. Te is gyere el! Meglátod milyen lelki töltődés, milyen jó napindítás ez adventben! – Az esti szentmisék hétköznaponként adventben elmaradnak. Kivéve elsőpénteken, akkor este is lesz szentmise.

Adventi gondolatok

Ebben az évben is készít adventi gondolatokat, advent minden napjára Horváth Zoltán plébános atya. Olvasható lesz a plébánia honlapján, az adventi gondolatok címszó alatt, és a levelezőlistákon, valamint a Facebook oldalon is naponta!

Adventi lelkigyakorlat

Régóta nem volt már plébániánkon adventi lelkigyakorlat!

Az idén **Bodor György** atyát hívtuk, Zugligeti plébánost. December 4, szombat délután 14.45-től a plébánián, a 18 órai esti szentmise végéig. Három elmélkedés: az első 15 órakor, majd szünet, a második 16.30-kor, majd gyónás és szentségimádás a templomban, a 3. elmélkedés az esti szentmise keretében!

A szünetekben agapé, tea, beszélgetési lehetőség az atyával.

Mikulás

Plébániánk Mikulás ünnepsége december 5-án, advent 2. vasárnapján lesz, a 9 órai mise után!

Hittanos roráté

December 6-án hétfőn hajnalban lesz! Erre külön is hívjuk a gyerekeket!

Szeplőtelen Fogantatás

Szűz Mária Szeplőtelen fogantatásának ünnepe december 8, szerda. Hajnali 6-30-kor lesz szentmise!

Karácsonyi ajándékkészítés

Karácsonyi ajándékkészítést szervezünk a hittanos gyerekeknek, december 12-én,

vasárnap, a 9 órai mise után, 10 órától 12.30-ig a plébánián!

Mézeskalács sütés

Ebben az évben is lesz közös mézeskalács sütés a plébánián. December 18-án, szombaton. Két csoportban. Délelőtt 9-12-ig a családokat, gyereket várjuk. Délután 14-17 óráig pedig a felnőtteket hívjuk mézes sütésre. Előzetes regisztráció szükséges, hogy tudjuk, mennyi alapanyag készüljön!

Mise közvetítés

Advent 4. vasárnapján, december 19-én, a 11 órai szentmisét templomunkból közvetíti a Duna TV.

Karácsonyfa és betlehem állítás

Ebben az évben karácsony dátuma miatt december 22-én, szerda este lesz, 18 órakor. Várunk, és hívunk sok segítőt, férfiakat, nőket, ifjúságot egyaránt!

Pásztorjáték

A gyerekek pásztorjátéka, templomunk karácsonyi ünnepsége Szenteste délutánján lesz, december 24-én pénteken, 16 órakor!

Orgonakoncert

Az éjféli szentmise előtt 23 órától Dankos Attila orgonaművész kántorunk ad karácsonyi orgonakoncertet a templomban!

Karácsonyi miserend

Karácsony napján, december 25-én szombaton ünnepi miserend lesz templomunkban, 9; 11; és 18 órakor!

Szent Család vasárnapja

December 26, karácsony második napja, az idén a Szent Család vasárnapja. A 9 órai misében lesz a családok megáldása. Külön is várjuk azoknak előzetes jelentkezést, akiknek az elmúlt hónapokban volt, vagy 2022 elején lesz kerek házassági évfordulójuk!

Hittanos téli kirándulás

A téli szünetben hittanos kirándulást szervezünk a gyerekeknek, a barlang Sziklatemplomtól a Mátyás templom kincseiig. Egy útba eső cukrászda meglátogatásával. Találkozó reggel 8.30-kor a Metro aluljáróban, visszaérkezés 13 óra körül.

Szombatonként templomőrzés

Minden szombaton délelőtt 8.00 - 12.00 óráig nyitva van templomunk, őrizni kell. Jelentkezés Horváth Zoltán plébánosnál, vagy Kiss Éva irodistánál, iroda@egekkiralyneja.hu